

Baand, som ikke kendes i de preussiske Stater, men frit og uhindret have Lov til at udøve Lægevirksomhed her i Landet.

Betydningen for Tandlægestanden og Tandlægevæsenet af disse Bevillingers Meddelelse kan vel neppe siges at være stor, men for Publikum ere de ingenlunde uden Betydning, og som Vidnesbyrd om Ministerens Opfattelse af sin egen Competence ere de i alt Fald karakteristiske nok.

At Love som *Loven om Foranstaltninger mod Tuberkulose, om Statsstøtte til Sygehuse for tuberkulose og om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte* har kunnet fremkomme, uden at der paa noget Tidspunkt er givet Kollegiet Adgang til at udtale sig om Indholdet og Affattelsen, har i Kollegiet nødvendigvis maattet vække den største Forundring og Beklæggelse. Ikke blot synes lægevidenskabelig Indsigt og Kendskab til Lægevirksomhed og Lægeforhold at være i fremragende Grad paakrævede for at sikre disse Love en brugbar Affattelse, men efter hele den indgribende Betydning, disse Love ville faa saavel for Samfundet som for de enkelte Samfundsmedlemmer, maatte man være berettiget til at vente, at Ministeren vilde føle sig opfordret til i videst muligt Omfang at sikre sig sagkyndig Bistand. Talrige Tvivlsspørgsmaal, der allerede ere fremkomne og sikkert heller ikke i Fremtiden udeblive, ville bære tilstrækkeligt tydeligt Vidne om Vanskeligheden ved i disse Loves Indhold og Affattelse at sikre sig mod Vildfarelser.

For Tuberkuloselovenes Vedkommende har Ministeren ganske vist kunnet paa-bæraabe sig, at Lovforslagene vare udarbejdede af en Kommission, i hvilken Sægtkundskab var fortrinlig repræsenteret, men herved er dog at bemærke, at ogsaa Kommissionsforslag, der vedrører Medicinalvæsenet, saavel under tidligere som under den nuværende Minister ere blevne forelagte Kollegiet.

Og for det tredie Lovforslags Vedkommende, *Loven om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte*, vides det ikke, at Ministeren overhovedet har søgt sagkyndig Bistand, og en Opfordring fra Landstingsudvalgets Side i denne Retning har Ministeren, som tidligere anført, med en lidet holdbar Motivering ganske kort nægtet at efterkomme.

Naar Ministeren med Hensyn til den sidst nævnte Lov har villet gøre gældende, at der ingen Anledning var til at søge sagkyndig Bistand, da det i første Række ikke var nogen sanitær Lov, maa Kollegiet paa det bestemteste tage Afstand fra denne Paastand. Lovens Titel er „*Lov om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte*“, og den har med Undtagelse af de Prostitutionen vedrørende Bestemmelser optaget i sig alle de væsentlige Bestemmelser i *Loven af 10. April 1874 om Foranstaltninger til at modarbejde Udbredelse af venerisk Smitte*“. Af Lovens 18 Paragraffer handler kun de 4 om Foranstaltninger mod Usædelighed, de 13 om Foranstaltninger mod Kønssygdomme.

Hvorvidt det kan anses forsvareligt at ophæve den i sin Tid af sanitære Hensyn indførte Kontrol med Prostitutionen uden forinden dog at forhandle med den Myndighed, der paa dette Omraade er Ministerens beskikkede Raadgiver, hvorvidt de vægtige Hensyn af anden Art, der her nødvendigvis maa tages i Betragtning, har gjort sig gældende med saa stor Styrke, at det sanitære Hensyn (forsaavidt det vilde have ledet til Betragtninger i modsat Retning) paa Forhaand burde anses udelukket fra at gøre sig gældende, faar staa hen; det, som Kollegiet i dette Forhold har beklaget sig over og mener at have fremragende Grund til at beklage sig over, er, at der uden Kollegiets Medvirken og som det synes uden nogensomhelst lægekyndig Bistand udarbejdes og forelægges Rigsdagen en Lov, hvis Indhold for de tre Fjerdedeles Vedkommende handler om Foranstaltninger mod smitsom Sygdom, som stiller Patienterne fra det Øjeblik, de kommer under Lægebehandling, under en gennemført systematisk Kontrol af Læge og Politi, foreskriver tvungen Behandling og om fornødent Tvangsindlæggelse paa Hospital, som under Strafansvar paa lægger enhver praktiserende Læge omfattende Anmeldelsesforpligtelse og Kontrolvirksomhed, og som lægger store Byrder paa Kommunerne ved i ubegrænset Omfang at henvisse disse Sygdomme til vederlagsfri offentlig Behandling.